

GROOTSE GOLVEN

De inhoud van dit boek is fictief. (Plaats-) namen zijn gefingeerd m.u.v. de naam DJ Johan. Herkenning berust op toeval.

Colofon

©2012 Désirée Lageweg
www.desireelageweg.nl

Ontwerp omslag: Désirée Lageweg
Foto omslag: ©Netfalls Remy Musser | Shutterstock
ISBN 978-94-6203-122-7

Uitgeverij Boekenbent
www.boekenbent.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

Grootse golven

Désirée Lageweg

*Wanneer we onszelf vergeten
passen we ons gedrag aan.
We gedragen ons slim en
hebben daar plezier in.
We vergeten wat we al wisten en
genieten van onze onwetendheid.
We denken dat verliefdheid liefde is
en veranderen impulsief van partner.*

*Chaos schept veranderende loyaliteit.
Crisis maakt ruimte voor kalmte.
Kalmte maakt ruimte voor verandering.*

*Door bezittingen te delen,
hoeft niemand te stelen.
Door macht te delen,
hoeft niemand de meerdere te zijn.*

*Door natuurlijk te zijn
laten we gevoelens van superioriteit los
en voelen we de liefde
die werkelijk in ons hart is.*

Tao

2009

Het is enige tijd geleden dat Liz Kitch een gigantisch buurtfeest gaf om iedereen beter te leren kennen. En dat er een lugubere vondst werd gedaan.

In de chique nieuwbouwwijk de Somerville steken sommige bomen al hoog boven de villa's uit. Het is een weldadige warme zomertijd. De bewoners beleven hun leven alsof ze er al jaren wonen. De nieuwe bewoner woont al een paar maanden in de ruime vrijstaande villa en wat daar speelt is niet meteen duidelijk.

ROEL

De rij is ellenlang en het is alweer zo warm vandaag. De airco draait volop en mijn zonnebril glijdt bijna van mijn neus als ik naar mijn mueslireep in het dashboardkastje graai.

Als ik opkijk bots ik bijna met mijn hagelnieuwe witte BMW 760 LI tegen de aftandse zwarte Mercedes, die stapvoets voor me rijdt. Ik kan nog net op tijd stoppen.

Wat duurt het toch lang hier!

De wagen was smerig geworden door de regenbui van vorige week. Er was helemaal geen tijd over gebleven voor een fatsoenlijke wasbeurt, omdat Roely's nu echt als een speer loopt.

Ik sluit weer aan en de rij wordt korter. Deze wasstraat is de enige in deze buurt en ik ben hier nog nooit geweest.

Een beeldschone hoogblonde dame in bikini komt heupwiegend op hooggehakte sandaaltjes op me af. Met een natte spons vol zeep begint ze langzaam de voorruit in te

zepen. Haar volle voorgevel drukt plat op mijn autoruit. *Wat krijgen we nou? Een bikini carwash?* Ik heb niet zo goed op de bordjes bij de entree gelet.

Ik geniet van de aanblik als ze haar gang gaat.

Daarna zit ik tussen de draaiende borstels voor de puntjes op de i.

Een poosje later is mijn wagen brandschoon. Nu ik nog.

Gauw naar huis en onder de douche, even afkoelen.

De hele weg terug naar huis verkeer ik in een opgewonden staat.

Op onze brede oprit parkeer ik de wagen en stap naar binnen. Kim is ook al uitgewerkt. Ze staat neuriënd te koken. Ze is kilo's afgevallen en haar zalmrode zomerjurk, die ik onlangs voor haar had meegebracht uit de zaak, staat haar geweldig. Je zou niet zeggen dat ze pas haar veertigste verjaardag gevierd had.

Een golf van trots spoelt door mijn lijf, terwijl ik rondkijk. Zo te zien is Sanna er nog niet.

Snel geef ik Kim een kus en stap naar boven om een douche te nemen.

Verfrissend douchewater klettert uit de regendouchekop. Ik laat het over me heen gaan en langzaam voel ik alle stress van de dag van me afglijden. Rechtstreeks in het doucheputje.

Eenmaal weer opgefrist en wel sta ik in mijn blauwe zwembroek achter Kim, die nog steeds bezig is met de maaltijd. Ik neem haar in mijn armen maar snel draait ze zich geërgerd van me af. 'Roel! Niet doen.' Haar goede humeur is

zomaar als sneeuw voor de zon verdwenen. Zwijgend ga ik maar vast aan tafel zitten en blader wat in een dik tijdschrift over motorboten.

Met een pats zet ze de wok op tafel, gooit het bestek naast de borden neer en ploft als een zoutzak in haar fauteuil.

‘Het eten ruikt lekker, hoor,’ prijs ik.

Inmiddels gewend aan de magere menu’s, schep ik meteen mijn bord vol, zonder te wachten of Sanna aan tafel komt en Kim begint.

Ze geeft geen reactie.

‘Wat doe je chagrijnig, zeg! Is er iets?’ vraag ik, vermoeid ineens.

‘En of er iets is,’ snauwt ze, alsof ze het stucwerk wel van de muren kan krabben met haar lange rode nagels. ‘Ik word gek van dat mens van Von Mercelo! Ze belde net alweer voor een nieuwe afspraak. Laat haar d’r kakelkop toch eens houden over die man van haar en zijn zaak!’ Wild kauwt ze haar eten. Ze zou zich bijna verslikken. Met haar vork priemt ze in de lucht en briest, ‘het is dat ik klanten nodig heb. Anders had ik haar allang eigenhandig de schoonheidsstoel uitgesmeten en in de vaargeul aan de Delmorelaan bij Carmen en Shanice gegooid!’

‘Waarom?’ wil ik weten. De Von Mercelo’s zijn een van de rijkste mensen in deze wijk. Inmiddels zijn er nieuwe woningen gebouwd aan de overkant van onze wijk, zodat er een soort goudkust is ontstaan. Het was al een vrolijke mengelmoes, een mengelmoes die nog groter is geworden. Onze woning is maar een pieterig-pinkeltjes-hutje vergeleken met die van hen, hoewel ons huis nu ook weer niet een van de kleinste is, zijn die woningen aan de goudkust wel erg

prominent aanwezig. Een beetje té prominent volgens sommigen. 'Daarom.' Ze neemt weer een hap. Daarna een flinke slok van haar prosecco.

'Je moet een reden hebben dat je zo witheet bent.'

'Weet je wat het is? Het is belachelijk dat een mens zo kan klagen!'

Nu ben ik nog niet veel wijzer.

'Je bent gewoon jaloers, dat is het!' lach ik. 'Kinderachtig hoor.' Hoofdschuddend kijk ik haar aan.

'Nee. Daar heeft het niks mee te maken,' zegt ze snel, 'het is gewoon dat het mens alles heeft en dan nog durven klagen, snap je.' Ze gaat verzitten, pakt haar kristallen glas met prosecco weer en zegt, 'en dat is wat ik niet kan uitstaan!' Kim neemt een forse slok, drinkt weer veel te veel.

'O?' zeg ik lichtelijk verbaasd, terwijl ik haar quasi spottend bekijk.

'Zit toch niet zo dom te doen, sul,' bijt ze me nu ook lachend toe. Ze geeft me een lichte trap met haar voet waar ze me toch amper mee raakt, omdat ik veel te ver van haar af zit. De enorme houten eettafel maakt dat de afstand tussen ons te groot is. 'Ze zit altijd te klagen als ik haar gezicht doe. Nooit komt er eens een positief woord uit die mond van haar.'

Gebiologeerd bekijk ik haar. Kim de schoonheidsspecialiste. Maakt mensen mooi. En mooi is ze zelf ook nog steeds.

'Maar Von Marcelo is toch wel tevreden over jouw toverkunsten op schoonheidsgebied?'

'O, jawel, hoor. En dat is het enige waar ze positief over is, anders was ze meteen weggelopen, kaarsrecht de praktijk uit.' Het geluid van hakjes die klikken op de vloer. Sanna komt zwijgzaam binnen, weer veel te laat. Een onhandelbare puber

heb je niet direct in de hand, zoals toen ze nog als brave kleine meid alles voor zoete koek slikte. Zwijgzaam schuift ze haar kont in de fauteuil, schept het koude prut op haar bord en eet met haastige happen.

'Het eten is inmiddels koud. Had je maar op tijd moeten zijn!' zegt Kim, terwijl ze met haar ogen rolt.

'Zeg, zou je niet eens eerst even netjes gedag zeggen?' vraag ik een beetje gedecideerd. Die lomphheid van tegenwoordig moet maar afgeleerd worden.

'Hm,' is alles wat ze laat horen. Haar mond zit overvol. Haar lange blonde haar hangt aan een kant voor haar neus. Ze veegt de eigenwijze lok langzaam weg. Sinds ze *hair extension* heeft laten zetten ziet ze eruit als een engeltje. Alleen de vleugeltjes ontbreken nog.

'Ik ga zo meteen naar Marvin,' mompelt ze, kauwend.

Het zoveelste schoolvriendje, dat hier niet in de wijk woont en waar ze sinds kort mee loopt. Een lange slungel waarvan de vader autodealer van een doorsnee automerk is. Ik had al een paar onfrisse verhalen over die kerel opgevangen. Wat ze met die Marvin moet, is me een raadsel. De laatste tijd heeft ze voortdurend van die vriendjes waarvan ik me afvraag wat ze in hen ziet. Ze moet het zelf maar ondervinden.

Drie tellen later is Sanna uitgegeten, staat op en weg is ze weer. Meer dan de helft ligt nog op haar bord.

'Ach ja...' zucht Kim en legt haar hand onder haar kin.

'Ze is al zestien.'

'Ja, hè. Nog een prosecco?' Ze houdt de fles voor mijn glas en nog voordat ik kan antwoorden schenkt ze in.

'Goed voor de lijn, hè!' zeg ik. Ik knipoog. Gelukkig zijn we beiden flink wat kilo's kwijt. Dat wil ik graag zo houden. Maar